Vayéra – La mission d'Avraham

Source: Likouté Si'hot volume 15, troisième Si'ha sur Vayéra

Lag máthadag ammlayjáng man Aymaham mayn diffysan la manatháigma	1
Les méthodes employées par Avraham pour diffuser le monothéisme	1
וירא כא, לג: וַיִּטַע אָשֶׁל בִּבְאֵר שָׁבַע, וַיִּקְרָא שָׁם בְּשֵׁם ה', אֵ־ל עוֹלָם. Vayéra 21, 33 : Avraham planta une tente à Beer Cheva et y proclama le nom de D.ieu, Seigneur éternel.	
גמרא סוטה י, א: אַל תִּקְרֵי "וַיִּקְרָא" אֶלָּא "וַיַקְרִיא". מְלַמֵּד, שֶׁהִקְרִיא אַבְרָהָם אָבִינוּ לִשְׁמוֹ שֶׁל הקב"ה בְּפֶּה כָּל	
עוֹבֵר וָשָׁב. כֵּיצַד? לְאַחַר שֶׁאָכְלוּ וְשָׁתוּ עָמְדוּ לְבָּרְכוֹ. אָמַר לָהֶם: "וְכִי מִשֶּׁלִי אֲכַלְתֶּם? מִשֶּׁל אֱלֹקֵי עוֹלָם אֲכַלְתֶּם? עוֹבֵר וְשָׁב. כֵּיצַד? לְאַחַר וְהָיָה הָעוֹלְם!". Guemara Sotta 10a: Ne lis pas « Vayikra – il proclama », lis plutôt « Vayakri – il fit proclamer ». En effet, Avraham fit proclamer le nom de D.ieu à chaque passant. Comment cela se passait-il? Après qu'ils avaient mangé et bu, ils se levaient pour le remercier, il leur disait alors : « Avez-vous consommé de ce qui m'appartient? Vous avez consommé de ce qui appartient à D.ieu! Louez-Le et bénissez-Le donc! ».	Pourquoi Avraham contraignait ses invités à bénir D.ieu ? Est-ce ainsi qu'il diffusa le nom de
ע"פ מדרש בראשית רבה וירא מט, ד: מִשֶּׁהָיוּ אוֹכְלִים וְשׁוֹתִים, הָיָה אוֹמֵר לָהֶם "בָּרְכוּ!". מִי שֶׁלֹא רָצָה לְבָרֵךְ, הָיָה אוֹמֵר לוֹ: "אָם כֵּן, שָׁלֵם לִי י' מַטְבְּעוֹת עֲבוּר הַיַּיִן, י' מַטְבְּעוֹת עֲבוּר הַבָּשָׂר, י' מַטְבְּעוֹת עֲבוּר הַלֶּחֶם - מִי הָיָה נוֹתֵן לְךְּ כָּל אֵלֶּה בַּמִּדְבָּר". מִיָּד שֶׁרָאָה לַחַץ זֶה, הָיָה אוֹמֵר "בָּרוּךְ אֵ־ל עוֹלָם שָׁאָכַלְנוּ מִשֶּׁלוֹ"	D.ieu dans le monde ?!
Midrach Rabba Vayéra 49, 4 : Après qu'ils avaient mangé et bu, il leur disait « Bénissez! ». A celui qui refusait de le faire, Avraham disait : « Dans ce cas, paye-moi dix pièces pour le vin, dix pour la viande et dix pour le pain! Qui t'aurait donné tout cela en plein désert? ». L'invité, sous la pression, disait : « Béni soit le D.ieu du monde dont nous avons mangé de ce qui Lui appartient ».	
Analyse: La valeur d'une Mitsva pratiquée sous la contrainte, par un Juif	2
רמב"ם הל' גירושין ב, כ: זָה שֶׁאֵינוֹ רוֹצֶה לְגָרֵשׁ [כְּשֶׁהַבֵּית-דִּין הַכְרִיחוּהוּ, וְהַכּוּ אוֹתוֹ עַד שֶׁאָמַר "רוֹצֶה אֲנִי": גִּטוֹ פָּשֶׁר -] מֵאַחַר שֶׁהוּא רוֹצֶה לְהְיוֹת מִיִּשְׂרָאֵל, רוֹצֶה הוּא לַעֲשׁוֹת כָּל הַמִּצְוֹת וּלְהִתְרַחֵק מִן הָעֲבֵרוֹת, וְיִצְרוֹ הוּא שֶׁתְּקְפּוֹ. וְכִיוָן שֶׁהָכָּה עַד שֶׁתִּשְׁשׁ יִצְרוֹ וְאָמֵר "רוֹצֶה אֲנִי" - כְּבָר גֵרֵשׁ לֹרְצוֹנוֹ. Maïmonide, lois du divorce 2, 20 : Si le tribunal a décidé qu'un homme doit divorcer et que ce dernier ne le veut pas, ils le contraindront jusqu'à ce qu'il dise « je veux [divorcer] ». Car chaque Juif veut faire partie d'Israël, accomplir toutes les Mitsvot et s'éloigner des Avérot. Son refus provient de son mauvais penchant. Dès qu'il a été frappé au point que ce penchant a été affaibli et qu'il dit « je veux », c'est qu'il veut divorcer.	Le Juif veut profondément faire les Mitsvot, ce qui n'est pas le cas des « passants »
Analyse : Était-ce le rôle d'Avraham de s'assurer de la sincérité de ses invités ?	3
יפה תואר על מדרש רבה: אַף כִּי יָכוֹל לִהְיוֹת שֶׁהֵם מְכַזְּבִים לוֹ וּבְאנֶס דִּבְּרוּ לוֹ כָּאֵלֶה, מִכָּל מָקוֹם אַבְרָהָם עָשָׂה	
זֹאת רַק לָצֵאת יְדֵי חוֹבָתוֹ נָגֶד ה' וְאָם הֵּמָה רְמוּהוּ הָעָווֹן תָּלוּי בָּהֶם וְלֹא בּוֹ. Yefé Toar sur Midrach Rabba : Même si les invités lui mentaient et prononçaient ces paroles sous la contrainte, Avraham fit ce qu'il devait faire face à D.ieu. Si les invités l'avaient trompé, c'est leur problème.	Si ses invités lui mentaient, à quoi cela pouvait bien servir ?
POURTANT, D. IEU LOUE GRANDEMENT LA RÉUSSITE DES ACTES D' A VRAHAM מדרש בראשית רבה לך־לך מג, ז: אָמֵר לֵיה הַקְבָּ״ה [לְאַבְרָהָם]: אֲנִי - לֹא הָיָה שְׁמִי נִכַּר לְבְרִיּוֹתֵי וְהִכַּרְתָּ אוֹתִי בִּבְרִיּוֹתֵי. מַעֲלֶה אֲנִי עֶלֶיךְ כְּאָלוּ אַתָּה שֻׁתָּף עִמִּי בִּבְרִיָּתוֹ שֶׁל עוֹלֶם.	Est-ce ainsi qu'il devint « l'associé de D.ieu » ?!
Midrach Rabba Le'h Le'ha 43, 7 : D.ieu dit à Avraham : « Mon Nom n'était pas connu par Mes créatures, c'est toi qui l'a fait connaître. Je te considère Mon associé à la création du monde ».	
Développement : La contrainte peut faire ressortir la « volonté profonde »	4
תניא ליקוטי אמרים פרק כט: מִתְּחִלָּה אָמְרוּ [הַמְּרַגְּלִים] ״כִּי חָזָק הוּא מִמֶּנוּ״ שֶׁלֹא הָאֱמִינוּ בִּיְכֹלֶּת ה׳ וְאַחַר כְּדָּ חְּזְרוּ וְאָמְרוּ יִּבְּעָה לִּהֶם מְשֶׁה רַבַּנוּ ע״ה חְזְרוּ וְאָמְרוּ ״הְנְנוּ וְעָלִינוּ״ וְגוֹ׳. וּמֵאַין חָזְרָה וּבָאָה לָהֶם הָאֱמִינִּה בִּיכֹלֶת ה׳? הֲרֵי לֹא הֶרְאָה לָהֶם משֶׁה רַבַּנוּ ע״ה חְזְרוּ וְאָמְרוּ ״הְנְנוּ וְעָלִינוּ״ וְגוֹ׳ מִיְּד שֶׁקְצֵף ה׳ שׁוּם אוֹת וּמוֹפֵת עַל זָה בָּנְתִים! אֶלָא וַדָּאי מִפְּנֵי שֶׁיִּשְׂרָאֵל עַצְּמָן הֵם מַאֲמִינִים בְּנֵי מֵאְמִינִים מִיִּד שֶׁקְצֵף ה׳ עַלִיהָם וְהְרְעִים בְּקוֹל רַעַשׁ וְרֹגֶז ״עַד מְתִי לָעֵדָה הָרָעָה הַזֹּאת״ וגו׳ וְכְנַע וְנִשְׁבֵּר לְבָּם בְּקְרְבָּם. Tanya Likouté Amarim ch. 29: Au début, les Explorateurs affirmaient que les occupants d'Israël étaient plus forts que « Lui » (D.ieu), ils ne croyaient donc pas en la capacité de D.ieu à les conduire en Terre Sainte. Pourtant, juste après ils déclarent : « Nous sommes prêts à monter en Israël » D'où leur foi en D.ieu est-elle revenue ? Moché ne leur avait montré aucun miracle! En fait, les Juifs sont intrinsèquement « croyants, fils de croyants ». Dès que D.ieu s'irrita et les gronda : « jusqu'à quand avec cette mauvaise assemblée! », leur cœur se soumit.	Sous l'effet de la contrainte, la volonté des explorateurs changea en bien.

Exemple supplémentaire : la « Voix céleste » quotidienne, au Mont Sinaï	5
משנה פרקי אבות ו, ב: בְּכָל יוֹם וְיוֹם, בַּת קוֹל יוֹצֵאת מֵהַר חֹרֶב וּמַכְרָזֶת וְאוֹמֶרֶת: ״אוֹי לָהֶם לְבְּרִיּוֹת מֵעֶלְבּוֹנָהִ שֶׁל מִי שָׁצִינוֹ עוֹסֵק בַּתּוֹרָה - נִקְרָא נָזוּף. Michna Pirké Avot 6, 2 : Chaque jour, une Voix céleste émane du Mont 'Horev, et proclame : « Malheur aux créatures qui humilient la Torah!». Car, quiconque ne se consacre pas à la Torah est considéré comme blâmé. CETTE ANNONCE AURAIT DÛ SE FOCALISER SUR LES BIENFAITS DE L'ÉTUDE! לקוטי שיחות: מֵאַחַר שֶׁיְהוּדִי זֶה הוּא בְּדַרְגַּת ״בְּרִיּוֹת״ - שֶׁמִפְּאַת הַחְמְרִיּוּת וְהַגַּסוּת שֶׁבּוֹ מִצֵּד הַכֹּחוֹת הַגְּלוּיִים, אין אוֹר נִשְׁמָתוֹ יָכֹל לְהָאִיר - וְיֵשׁ צֹרֶךְ לְהָסִיר וְלְשְׁבֵּר (עַל יְדֵי הַבַּת-קוֹל) אֶת חָמְרִיּוּתוֹ הַמְּכַסָּה עַל אוֹר הַנְשָׁמָה. Likouté Si'hot : Etant donné que ce Juif n'est qu'une « créature », emplie de grossièreté, son âme n'arrive pas à éclairer. Il faut donc supprimer et briser cette grossièreté, occultant la lumière de l'âme, avec cette Voix.	Le sermon de la « Voix céleste » est là pour éveiller ceux qui n'arrivent pas à s'éveiller en méditant aux bienfaits de la Torah.
Parfois, l'insensibilité de l'homme nous oblige à le secouer davantage	6
תענית כ, א: מַצְשֶּׁה שֶׁבָּא רַבִּי אֶלְעָזֶר בְּרַבִּי שִׁמְעוֹן [בַּדֶּרֶהְ] נְזְדַּמֵן לוֹ אָדֶם אָחָד שֶׁהָיָה מְכֹעֶר בִּיוֹתֵר. אָמֵר לוֹ: אֵמֶר לוֹ: אֵמֶר לוֹ: אֵמֶר לוֹ: אֵמֶר לוֹ: אֲמֶר לוֹ: אֵמֶר מְלִיךְ בְּבִי! וְלֹא הָחְזִיר לוֹ. אָמֶר לוֹ: אֵמֶר מְנִשְׁאַנִי בָּמָה מְכֹעֵר בְּלִי זֶה שֶׁעָשִׂיתִּ! Guemara Ta'anit 20a: Rabbi Eléazar, fils de Rabbi Chimon observa sur sa route un homme particulièrement difforme. Cet homme le salua, mais Rabbi Eléazar ne répondit pas mais lui dit: « comment peut-on être aussi difforme? ». L'homme lui répondit: « Va dire à l' <u>Artisan Qui m'a fait</u> : l'ustensile que Tu as forgé est laid ». QUE PENSAIT OBTENIR RABBI ELÉAZAR PAR CETTE INSULTE?! - לְּלְנְטִי שִׁיחוֹת: בִּלְשׁוֹן "רֵיקָה בַּמָּה מְכֹעֶר אוֹתוֹ הָאִישׁ" הִתְכַּנֵן ר' אֶלְעָזֶר (בְּעַקֶּר) לְ"רֵיקְנוּת וְכִעוּר" לַאֲמִיתְתַם - בְּמִשְׁלָּה אֲמָתִית, רוּחְנִיּוּתוֹ נְבְרָא שֶׁבָּרֶא הַּקְבַּ״ה אָמֵר בּמְבִּלְה אָמָרִי שְׁתָה, יֹי שֶׁלָּא מָנְאָה בְּמְהִי מְעַלָּה אֲמָתְית, רוּחְנִיּוֹת וֹנוֹ'. וְהָה שָׁבֵּרֶך לְאַחַר הָבִּנִישׁ שְׁנִשְׁאַנִי", שֶׁהָכִיר (עַל-כָּל-כָּנִים) בְּמֵעֲלֵת הֲיוֹתוֹ נִבְרָא שֶׁבָּרָא הַקְבַּ״ה. "לַךְ נָאֲמֹר לָאָמָן שְׁעַשְׁאַנִי", שֶׁהָכִיר (עַל-כָּל-כָּנִים) בְּמֵעְלָת הְיֹלוֹ בּי בּנִים בּי בּמִצְלַת הְיֹלוֹ בּי בְנִים בְּיִבְּיִים בְּמַלְיֹל בְּיִים בְּבִּיִים בְּבִּבִים בְּבִּבְים בְּמִבְּלֵת בְּיִבּים בְּבִּבְיִם בְּבִּבְים בּיִּל בְּנִים בְּבִּבְיִם בְּבִּבְיִים בְּבִּבְיִם בְּבִּבִּים בְּבִים בְּבִּבִים בְּבִּבְים בְּבִים בְּבִּבִים בְּבִּבְיִם בְּבִּבְיִם בְּבִּבְיִם בְּבִּבְיִם בְּבִים בְּבִּבְים בְּבִּבְים בְּבִּבִּם בְּבִּבִּים בְּבִּבְיִם בְּבִּבְים בְּבִּבְּים בְּבִּבְים בְּבִּבְים בְּבִּבְּבִים בְּבִּבְּיִם בְּבִּבְּיִם בְּבִּלְּלְם בְּבִים בְּבְּבִּם בְּבִּבְּים בְּבִּבְּים בְּבְּבִּים בְּלְּלְנִים בְּבְּיִם בְּבִים בְּבִּים בְּבְּבִּבִּים בְּבְּבִּבִּים בְּבְּבִים בְּבְּבִים בְּבִּבְים בְּבְּבְּבְּבְּבִּים בְּבְּבְּבִים ב	Dans des cas très rares d'insensibilité absolue au Divin, un Sage peut décider de secouer un peu plus cet homme pour lui rappeler qu'il a un Créateur
Approfondissement: Cette « secousse » doit-elle superficielle ou profonde?	7
לקוטי שיחות: לַיְהוּדִי, יִהְיֶה מֵעֲמֶדוֹ וּמֵצֶבוֹ אֲשֶׁר יִהְיֶה, יֵשׁ נְשָׁמֶה, נֶפֶשׁ אֱלֹקִית, וְעַל כֵּן גַּם בִּשְׁעַת הַחֵּטְא הֲרֵי הוּא רוֹצֶה לְהְיוֹת מִיִּשְׂרָאֵל", וּלְפִיכָךְ הַשְּׁבִירָה הִיא רַק בְּחִיצוֹנִיוּתוֹ. מָה שָׁאֵין כֵּן אֵינוֹ-יְהוּדִי, שָׁאֵין לוֹ נֶפֶשׁ אֱלֹקִית, אֵין "רוֹצֶה לְהִיוֹת מִיִּשְׂרָאֵל", וּלְפִיכָךְ הַשְּׁבִירָה הִיא רַק בְּחִיצוֹנִיוּתוֹ. מָה שָׁאֵין כֵּן אֵינוֹ-יְהוּדִי, שָׁאֵין לוֹ נֶפֶשׁ אֱלֹקִית, אֵין הוֹלְבָּת מִיּבְּיל בּוֹ כִּי אִם "יְכֹּלֶת" לְהַתְּעַלוֹת וּלְהַגִּיעַ לְדַרְגָּא בְּרוּחָנִיוּת שָׁיֵשׁ לוֹ שַׁיָכוּת אֱלִיה. Likouté Si'hot: Le Juif, peu-importe son niveau, a une âme divine. Ainsi, même pendant la faute, il veut profondément rester attaché à D.ieu. Seul l'aspect superficiel de sa personnalité est donc secoué. Chez le non-juif, qui n'a pas d'âme divine, cette secousse ne lui donne que la possibilité d'atteindre le niveau moral plus élevé.	La secousse dévoile l'essence du Juif, et donne au non-juif la possibilité de s'élever.
Cela explique pourquoi Avraham contraignait ses invités à bénir D.ieu	8
לקוטי שיחות: כְּשֶׁרָאָה אַבְרָהָם שָׁאֵצֶל חֵלֶק מֵאֲנָשִׁים אֵלֶּה, אֵין כָּל הַהֶּסְבֵּרִים עַל עִנְיְנֵי אֱלֹקוּת נִתְפָּסִים וּמַשְׁפִּיעִים, מְשׁוּם שֶׁחְמִרְיּוּתָם הִיא כֹּה גְּדוֹלָה - הִנַּה כְּדֵי לְשְׁבֹּר תּוֹסֶפֶּת זוֹ שֶׁל חְמְרִיּוּת וְגַסוּת, הֲבִיאָם אַבְרָהָם לִידֵי מַצְב שֶׁל לַחַץ, מְשׁוּם שֶׁחְמְרִיּוּתָם הִיא כֹּה גְּדוֹלָה - הִנַּה כְּדֵי לְשְׁבֹּר תּוֹסֶפֶּת זוֹ שֶׁל חְמְרִיּוּת וְגַסוּת, הֲבִיאָם אַבְּרָהָם לִידֵי מַצְב שֶׁל לַחַץ, וְיַבְּרָהוּוּ. וְיַבְּרָכוּהוּ. Likouté Si'hot: Lorsqu'Avraham vit que certains de ses invités demeuraient insensibles aux explications logiques qu'il leur délivrait, du fait de leur grossièreté – Avraham suscita un état de pression pour briser cela, et cela avait pour effet que ces hommes acceptent d'une certaine façon les arguments, et bénissent ainsi D.ieu.	La pression d'Avraham permit à ses invités de repousser leur grossièreté
Enseignement: Diffuser le nom de D.ieu autour de nous, comme Avraham	9
לקוטי שיחות: יֵשׁ לָצֵאת אֶל הַ״רְחוֹב״ וְלִפְעֹל שֶׁם עַל יְהוּדִים ״עוֹבְרִים וְשָׁבִים״. וְהַהִּשְׁתַּדְּלוּת צְרִיכָה לִהְיוֹת בְּכָל אֹפֶּן לָהָם דִּבְרֵי מַצְּכָל וּמַשְׁקָה. וִיתֵרָה מִזּוֹ - אֲפָלוּ כַּאֲשֶׁר הַדֶּרֶךְ לְפַעֹל אֹפֶן אָפְּשָׁרִי, גַּם כַּאֲשֶׁר לְשֵׁם כָּךְ צָרִיךְ לְסַפֵּק לָהֶם דִּבְרֵי מַאֲכָל וּמַשְׁקָה. וִיתֵרָה מִזּוֹ - אֲפָלוּ בַּאֲשֶׁר הַדֶּרֶךְ הַתּוֹרָה, אֲשֶׁר ״דְּרֶכִיהָ דַּרְכֵי נִעַם גוי״). וְאָם יָבוֹא הַטּוֹעֵן וְיִטְעַן: מַהִּי הַתּוֹעֶלְת בְּכָל זֹאת יִשׁ לְהָשִׁיב לוֹ בְּאֶמְצְעוּת סְפּוּר הַתּוֹרָה - לְשׁוֹן הוֹרָאָה - הַנִּזְכָּר לְעֵיל. Likouté Si'hot : Il faut sortir dans la « rue » pour influencer les « passants » juifs. Cet effort doit recevoir toutes les formes possibles, y compris quand il est nécessaire, pour cela, de donner à manger et à boire à ces « passants » et même s'il faut exercer sur eux des pressions, bien entendu d'une manière conforme à la Torah, dont : « toutes les voies sont des voies agréables ». Et, si quelqu'un avance l'argument : « Qu'a-t- on accompli de cette façon ? », il faut lui raconter l'histoire d'Avraham, décrite dans la « Torah (enseignement) ».	Enseignement : Convaincre, par tous les moyens de douceur possible, tous les 'passants' Juifs de la 'rue' - à accomplir les Mitsvot!